

РЕШЕНИЕ

№ 692

гр. София, 08.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 10.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3666** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, във връзка чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № СП – 2/06.03.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което считано от 31.07.2015г. се установява нетното специфично производство /Н./на електрическа енергия в размер на 1 188 kWh, въз основа на което е определена преференциална цена 567,41 лв./ MWh в Решение № Ц-18/20.06.2011г. на КЕВР по т. 14 за електрически централи с фотоволтаични модули над 30 kWp до 200 kWp.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно, тъй като противоречи на постановените съдебни решения/Решение № 4937/20.07.2017г. на АССГ по адм.д. № 3247/2016г., оставено в сила с Решение № 14556/03.12.2018г. на ВАС по адм.д. №10757/2017г., произнесени по повод предходно определяне на Н. и преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия за електрически централи с фотоволтаични модули с Решение СП-1 на КЕВР/, с които преписката е върната на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания. Поради обстоятелството, че и с оспореното в настоящето производство Решение СП-2 се определя същото Н., както и в отмененото СП-1, то жалбоподателят счита, че е недействителен административен акт. Изложени са част от мотивите на цитираните решения и са изтъкнати нарушения на административния орган, изразяващи се в несъобразяване с указанията на съда за начина и подхода при определяне на Н. и по-

конкретно с неотчитане на индивидуалните собствени нужди на отделните производители на електрическа енергия от възобновяеми източници /ВИ/. Изложени са доводи, че решението е издадено в противоречие с материалния закон, тъй като е прието, че показателят собствени нужди представлява осреднена стойност по групи производители, което не намира основание нито в законите разпоредби на ЗЕВИ, нито в задължителните указания на цитираните съдебни решения. Изтъква се, че подобен подход- прилагане на един и същ определен процент за собствени нужди за всички производители е в нарушение на принципа за определяне на недискриминационни цени, основани на обективни критерии и определени по прозрачен начин. Навеждат се доводи за липса на методика, по която е определен 5% за собствени нужди, т.е този процент е посочен при неясни критерии и методи, а изтъкнатите в решението начин на определянето му е незаконосъобразен. Сочи се, че и в оспореното по настоящето производство решение отново не е изяснено на какво се дължи разликата между стойността на Н., предложена в доклад на Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ и Дирекция „Правна“ с тази стойност приета в Решението, което е било едно от основанията за отмяна на СП – 1. Изтъква се, че веднъж енергията за собствени нужди е взета предвид при определяне на цената, на която се изкупува електроенергията, и втори път е приспаданото количество енергия за собствени нужди при определяне на Н., с което нарушен механизма на параграф 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ и се ощетяват производителите. Отделно от това Н. е определено като размер, който да покрива разходите за възвръщаемост на производителите, което е в нарушение на посочения метод в параграф 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ и следователно е незаконосъобразен. Решението е немотивирано, тъй като не е ясно посочено от какъв „ценови модел“ Н. е компонент, който модел е послужил за издаването на Решение Ц-18 от 20.06.2011г. В тази връзка отново се изтъкват мотиви от цитираните по-горе решения, с които се отменя СП-1 и в които съдът сочи, че приложената таблица не може да се приеме, че е съществувала към момента на издаване на Решение Ц-18, както и не може да се приеме за финансов модел за изчисляване на цената електрическата енергия, още повече, че към момента на постановяване на Решение Ц-18 не е имало дефиниция на понятието Н. и то не е представлявало елемент, от който зависи цената. Изтъква се още нарушаване на принципите на Директива 2009/28/ЕО, като по този начин се създава несигурност за инвеститорите и намаляване на новоинсталираните мощности от възобновяеми източници. Противоречие е налице и с Директива 2018/2001 на Европейския парламент и на Съвета, доколкото приетото Решение СП-2 застрашава целеният с нея резултат. Твърди се, че незаконосъобразно на решението е придадено обратно действие, с което КЕВР е надхвърлила правомощията си, а ограничаването на количеството изкупувана по преференциални цени енергия представлява санкция. Оспореното решение нарушава принципите на правна сигурност и оправданите правни очаквания. Моли се оспореното решение да бъде отменено. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Н., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – КЕВР – в съдебно заседание се представлява от юрк. Л., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна.

Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е производител на електрическа енергия от възобновяеми източници/ВИ/ чрез енергийни обекти – фотоволтаична централа,находяща се в УПИ XIX-502, кв. 54 по плана на [населено място], [община], област С. З., което е видно от разрешение за ползване № ДК-07-СЗ-46/21.04.2012 г.

Сключен е Договор № 434/23.05.2012 г. за изкупуване на електрическа енергия с [фирма], съгласно който купувачът изкупува произведената електрическа енергия от възобновяеми източници по определена от КЕВР преференциална цена. Съгласно чл.31, ал.5,т.1 от ЗЕВИ(изм. обн.,ДВ, бр. 56 от 24.07.2015 г., в сила от 24.07.2015 г.) обществения доставчик, съответно крайните снабдители изкупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници по преференциална цена за количествата електрическа енергия до размера на нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциални цени в съответните решения на КЕВР. Съгласно §17 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (ЗИД на ЗЕ, обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г. – З.), в срок до 31 юли 2015 г. КЕВР приема решение, с което установява нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на комисията, приети до влизането в сила на този закон, като в този случай чл. 14 не се прилага.

С Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., на основание § 17 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Комисията за енергийно и водно регулиране КЕВР е установила нетното специфично производство (Н.) на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на КЕВР, приети до влизане в сила на ЗИД на ЗЕ. Същото , в частта му по т. 2.14, с която е установено нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в т. 14 от Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на КЕВР, в размер на 1 188 kWh, при определена преференциална цена в размер на 567,41 лв./MWh, без ДДС, за електрически централи с фотоволтаични модули над 30 kW до 200 kW е било обжалвано пред АССГ , по повод на което е било образувано посоченото в настоящата жалба адм. дело № 3247/2016 г. от Административен съд – София град, приключило с решение № 4937 от 20.07.2017 г,с което се отменя Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., в частта му по т. 2.14. С Решение № 14886 от 03.12.2019 г. по адм. д. № 10757 /2017 г. на ВАС, е потвърдено горепосоченото решение на АССГ , като в хипотезата на чл. 177, ал. 1, изречение второ от АПК, отмяната на адм.акт , в случая Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., в частта му по т. 2.14 на КЕВР има действие по отношение на всички оператори на Ф. с фотоволтаични модули над 30 kW до 200 kW.За да се отмени Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., в частта му по т. 2.14 на КЕВР , предхождащо процесното решение, съставът на АССГ е приел, че решението е незаконосъобразно

поради неспазване на установената форма и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които представляват отменителни основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). В мотивите си АССГ посочва, че в акта липсват фактически основания, въз основа на които да може да се установи по какъв начин е определен размерът на Н. на електрическа енергия по т. 2.14 от решението и по-конкретно липсвала обосновка дали и как са определени собствените нужди на електрическа енергия, които би следвало да се приспадат от средногодишното производство на електрическа енергия, съгласно формулата по § 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ. АССГ е установил, че собствените нужди не са отразени като стойност, число и размер в Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. и в Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., като не е посочена методика за определянето им, като данни за размера и начина, по който са изчислени собствените нужди на ФТЕЦ не могат да се извлекат и от другите документи по преписката. С оглед липсата на доказателства за размера на собствените нужди на електрическа енергия, въз основа на който КЕВР е определила преференциалната цена и как същият е установен, според АССГ е невъзможно да се установи по какъв начин в оспореното решение КЕВР е достигнала до посочения размер на Н. в т. 2.14 от Решение № СП - 1 от 31.07.2015 г. До същия извод е стигнал и състав на ВАС в потвърдителното си решение № 14889/03.12.2018 г. по адм. д. 10757/2017г. , като изрично приема, че не е ясно как, по какъв начин е установено по размер Н., няма конкретни данни за начина на определяне на собствените нужди на отделните производители на енергия от възобновяеми източници, в частност за конкретния жалбоподател. Споделят се изводите и относно приложената Справка № 1- таблица. Изтъкнати си и разминаванията между Доклад и самото Решение.

Предвид отменителното съдебно решение, с което АССГ не е решил въпроса по същество, КЕВР приема, че следва да се произнесе с ново решение за установяване на стойностите на Н. вместо отменената т. 2.14 от Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., съгласно § 17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ (обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г.), като съобрази мотивите на съда. Приема също, че това налага анализ на фактите и обстоятелствата, релевантни към момента на приемане на Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР, във връзка с фактите и обстоятелствата при приемане на относимото Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г., в това число ценообразуващите елементи на преференциалната цена.

С оспореното решение е прието следното:

Изменението на разпоредбата на чл. 31, ал. 5, т. 1 от ЗЕВИ (обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г., в сила от 24.07.2015 г.), създава задължение за обществения доставчик, съответно за крайните снабдителите, да изкупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници (ВИ) по преференциална цена, за количествата електрическа енергия до размера на нетно специфично производство/Н./ на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциални цени в съответните решения на КЕВР. Легална дефиниция на понятието „нетно специфично производство на електрическа енергия“ се съдържа в § 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ - средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност съгласно

решението на КЕВР за определяне на преференциални цени след приспадане на собствените нужди. До посочените изменения на ЗЕВИ с оглед на това, че задължението за изкупуване на електрическата енергия от възобновяеми източници не е било поставено в зависимост от Н. на електрическа енергия, размерът на същото не е бил изрично посочван от КЕВР в диспозитивите на съответните решения за определяне на преференциални цени на електрическата енергия, произвеждана от ВИ. С § 17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ (обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г.) е предвидено Комисията, в срок до 31.07.2015 г., в съответствие със ЗЕВИ да приеме решение, с което да установи нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на КЕВР, приети до влизане в сила на този закон – 24.07.2015 г. В тази връзка е постановено и Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., с което по т. 2.14 е установено Н. на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени по т. 14 от Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на КЕВР при определената цена 567,41 лв./MWh, без ДДС, за електрически централи с фотоволтаични модули над 30 kWp до 200 kWp, в размер на 1 188 kWh.

КЕВР приема, че след отмяната на т. 2.14. от Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., за КЕВР отново възниква задължение за установяване на стойностите на Н.. Предвид дефиницията на Н. в § 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ, решението за установяване на Н. има единствено констативен характер, тъй като с него се констатира стойности, заложили в предходни ценови решения на Комисията относно количеството електрическа енергия за група производители на електрическа енергия от ВИ. С решението не се определят нови стойности на Н. към момента на приемането му, а се установяват използваните през годините при определяне на цените на електрическата енергия стойности на производителността на съответната група централи и чистото количество за продажба на произведената от съответната група производители електрическа енергия от ВИ. С решението за установяване на Н. се установяват факти и обстоятелства, касаещи отношения, възникнали преди датата на издаване на акта, които продължават да съществуват, с оглед сключените между крайните снабдители или обществения доставчик и производителите на енергия от ВИ дългосрочни договори за изкупуване на електрическа енергия от ВИ и факта, че цената, по която тази енергия се изкупува, не се променя за срока на договора (арг. от чл. 32, ал. 3 от ЗЕВИ). Решението, с което КЕВР установява Н. за групата производители на електрическа енергия от ВИ, се постановява еднократно и е валидно за целия период на действие на договорите, сключени между производителите на енергия от ВИ и съответните енергийни дружества. Решението за установяване на Н. касае определената по т. 14 от Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на КЕВР цена, т.е. препраща към ценовото решение, в което е определена преференциалната цена на групата производители – електрически централи с фотоволтаични модули над 30 kWp до 200 kWp, и няма самостоятелно значение извън посоченото ценово решение. Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на КЕВР е окончателен административен акт, с който завършва производството по определяне на преференциални цени и съдържа правните и фактическите основания за определяне на преференциалните цени, включително посочване на определените от Комисията стойности на ценообразуващите елементи на цените за различните групи производители, посочени в решението. С Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. по т. 14 КЕВР е определила

преференциална цена за електрически централи с фотоволтаични модули над 30 kWp до 200 kWp в размер на 567,41 лв./MWh, без ДДС. Цената е формирана въз основа на конкретни ценообразуващи елементи, посочени в същото решение. Решението в частта му по т. 14 е в сила, т.е. налице е стабилен административен акт, който е породил своите валидни правни последици, включително и по отношение на ценообразуващите елементи.

В оспорения акт се сочи, че ценообразуващите елементи са изчислени чрез ценови модел-таблица, отразяваща начина на образуване на цената, съставена от свързани таблици с посочени изходни данни и конкретни стойности, с формули и връзки между тях, формирали ценообразуващите елементи, въз основа на които са изчислени преференциалните цени, включително заложеното за производството количество електрическа енергия т.е. всяка промяна на който и да е изходен параметър би довела до промяна на съответния ценообразуващ елемент, респективно на изчислената преференциална цена. Освен горното всяко преразглеждане на ценообразуващи елементи, послужили за постановяване на влезлия в сила административен акт е недопустимо.

Съгласно дефиницията по § 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ, КЕВР следва да установи Н. въз основа на средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност съгласно съответното решение за определяне на преференциални цени след приспадане на собствените нужди. В действащия ЗЕВИ към момента на приемане на Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г., а и към настоящия момент липсва законова дефиниция на понятието „средногодишно производство на електрическа енергия“. По отношение на понятията средногодишна производителност и средногодишна продължителност на работа, е от значение, че изменението на разпоредбата на чл. 31, ал. 5, т. 1 от ЗЕВИ (обн. ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 01.01.2014 г.) е създадо задължение за обществения доставчик, съответно за крайните снабдителите, да изкупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници по преференциална цена, за количествата електрическа енергия до размера на определената средногодишна продължителност на работа, съгласно решението на КЕВР за определяне на цена на конкретната група производители, но законодателят не е въвел легална дефиниция на понятието „средногодишна продължителност на работа“. До влизането в сила на посочените изменения на ЗЕВИ, в диспозитива на решенията на Комисията за определяне на преференциални цени на електрическата енергия, произвеждана от ВИ, не е посочвана средногодишната продължителност на работа на инсталацията, за която се отнася съответната преференциална цена, като тя фигурира единствено като елемент при изчисляването на цената. С оглед разпоредбите на чл. 32, ал. 2 от ЗЕВИ, чл. 19а, ал. 1, т. 4, съответно чл. 19б, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за регулиране на цените на електрическата енергия (НРЦЕЕ, отм.), при определянето на преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от ВИ, се взема предвид производителността на инсталацията според вида на технологията и използваните ресурси, съответно наличния ресурс на първичния енергиен източник. С оглед изложеното, при определянето на преференциалните цени, в своите решения КЕВР е отчитала като елемент средногодишната продължителност на работа при номинално натоварване на инсталацията на съответните групи производители във връзка с останалите нормативно установени елементи на ценообразуването. Определянето на елемента средногодишна производителност на работа е във връзка с техническите и икономическите параметри, които оказват

влияние при формирането на преференциалните цени на електрическата енергия. В тази връзка, при изчисляването на всички преференциални цени на електрическата енергия, произведена от ВИ, регулаторната практика на Комисията през годините е била да отчита наличния ресурс на първичния енергиен източник и съответно специфичното производство на електрическа енергия от 1 kW мощност на обекта, което обуславя определянето на средногодишната продължителност на работа в решенията за преференциални цени на електрическата енергия от ВИ въз основа на данни за пълните ефективни часове на работа на инсталацията, т.е. часовете на работа при съответната гарантирана мощност на инсталацията за отделните години на експлоатация. Количествата нетна енергия представляват произведение на средногодишната продължителност на работа и мощността на отделната централа, която е равна на номиналната през първата година и намаляваща през следващите години. В решенията на КЕВР за определяне на преференциални цени на електрическата енергия, произведена от ВИ, размерът на средногодишната продължителност на работа е определен като пълни ефективни часове (часове на работа при номинална мощност). Критериите, които се отчитат при определяне на преференциалните цени и ценообразуващите елементи са посочени в чл. 32, ал. 2 от ЗЕВИ: видът на възобновяемия източник, видовете технологии, инсталираната мощност на обекта, мястото и начинът на монтиране на съоръженията, както и: инвестиционните разходи; нормата на възвращаемост; структурата на капитала и на инвестицията; производителността на инсталацията според вида технология и използваните ресурси; разходите, свързани с по-висока степен на опазване на околната среда; разходите за суровини за производство на енергия; разходите за горива за транспорта; разходите за труд и работна заплата; други експлоатационни разходи. Всички конкретни източници на информация за определяне на стойности за ценообразуващи елементи при определяне на преференциалните цени за продажба на електрическа енергия, произведена от ФТЕЦ, включително средногодишна продължителност на работа на централите, са посочени в мотивите на ценовото решение. В тази връзка по отношение на елемента „средногодишна продължителност на работа“ на ФТЕЦ, в Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на Комисията е посочено, че при определяне на годишната производителност на работа на централите са използвани данни от Българската академия на науките (Б.), както и отчетените средно-ефективни стойността за работа на централите в региона. В т. III. Определяне на цената на електрическата енергия произведена от ФТЕЦ от мотивната част на Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. подробно са посочени ценообразуващите елементи, формиращи преференциалните цени на тези централи, групирани съобразно предвидените законови критерии. Ползният техникоикономически живот на активите е определен на 20 години. В решението е посочено, че средно годишната продължителност на работа на централата е 1 250 часа годишна ангажираност – 14.27 %, т.е. 1250 часа/8760 часа годишно. Поради това, средногодишното брутно производство на електрическа енергия от 1 kWp инсталирана мощност е 1250 kWh. Стойностите на средната годишна продължителност на работа на централите при този вид технология и първичен енергиен ресурс са възприети от анализите, направени на работещите фотоволтаични електрически централи, както и информация и анализи, направени от Б. за средната годишна продължителност на работа. Тези стойности са определени като резултат от произведената електрическа енергия в годишен план, разделена на инсталираната мощност на ФТЕЦ. При формирането на преференциалните цени по Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. е отчетена производствената мощност и характеристиките на централите. Нормативно регламентирано задължение е да бъде взета предвид и номиналната мощност на инсталацията, която да бъде отчетена при

ценообразуването (арг. от чл. 19а, т. 4 от НРЦЕЕ, отм.). С оглед изложеното, в решението се посочва, че при определянето на цените с Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г., КЕВР е отчела като основен елемент нетното специфично производство на електрическа енергия на съответните групи производители, без понятието Н. да е било легално дефинирано.

В оспореното решение на Комисията се пояснява, че действащите към момента на приемане на Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. разпоредби на чл. 32, ал. 2 от ЗЕВИ, във връзка с НРЦЕЕ (отм.), не са регламентирали изискване за отделно, самостоятелно посочване в ценовото решение на количеството електрическа енергия за собствени нужди, извън нормативно регламентирани ценообразуващи елементи, какъвто е и производителността на инсталацията според вида технология и използваните ресурси. Количеството енергия за собствени нужди представлява част от средногодишното произведено количество електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност, поради което по същността си е заложено и се съдържа в него, респективно е взето предвид в ценообразуващите елементи на цената и съответно е отразено в определената преференциална цена. В изпълнение на законовите си правомощия КЕВР определя преференциални цени на електрическата енергия, произведена от ВИ по групи производители съобразно съответните нормативноустановени критерии, но не определя индивидуално приложима цена за конкретен производител.

Отделно се изтъква, че поради липсата на методика или начин на определяне на стойността на енергията за собствени нужди, Комисията отчита вида на възобновяемия източник, вида технология, производителност на инсталацията и използваните ресурси, като определя процент или съответно количество електрическа енергия за собствени нужди, чието посочване не е необходимо в ценовите решения, но се взимат предвид.

Според § 1, т. 6 от ДР на ЗЕВИ, енергия за собствени нужди е количеството енергия, потребявана при работата на съоръженията и инсталациите, чрез които се осъществява производството на енергия от ВИ. Следователно всеки обект за производство на електрическа енергия от ВИ има собствени нужди, които са част от производствения процес на електрическа енергия. Енергията за собствени нужди, която се потребява при работата на съоръженията и е необходима за тяхната работа, не следва да се закупува от крайните снабдители и обществения доставчик, а да се произвежда при работен режим на тези съоръжения и инсталации, т.е. производителите използват за хранене на съоръженията и инсталациите на централите си произведената от тях електрическа енергия. Енергията за собствени нужди за съответната група централи представлява количествата енергия за покриване на технологичните нужди за централите и е заложена като % (процент) от брутното производство на електрическа енергия от различните видове централи - фотоволтаични, вятърни, водноелектрически и от биомаса. Процентът собствени нужди е приложим спрямо съответната група производители и се определя въз основа на данните, които КЕВР събира служебно във връзка с изчисляване на инвестиционните и експлоатационни разходи на централите съобразно вида на технологията и нейните специфични технически показатели, при определяне на преференциалните цени през годините. Единият от компонентите на Н. - средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност, се съдържа в съответните решения на КЕВР за определяне на преференциални цени, а другият компонент – енергията за собствени нужди,

представлява част от това производство, поради което Комисията приема, че по същността си се съдържа в него и данни за този компонент също се извличат от ценовите решения и съответните ценообразуващи елементи на определената преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия от ВИ, по групи производители.

Собствените нужди на групата производители на електрическа енергия по т. 14 от Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. са заложили при определяне на преференциалната цена за тази група производители като 5 % от средногодишното количество произвеждана електрическа енергия от тези централи, която КЕВР е преценила, че е необходима при работата на този вид централи за захранване на съоръженията и инсталациите им. Собствените нужди са част от количествата електрическа енергия, произведена при посочената в Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. средногодишна продължителност на работа, съответно производителност на този вид централи. Този размер на собствените нужди е в съответствие с предвидената в ценовото решение за ФТЕЦ 14,27% годишна ангажираност на работа и специфичните особености по отношение на режима на работа и часовата натовареност през годината за такъв тип централи, предвид основния фактор в сектора – характер на природния ресурс. Специфичният климат и климатични особености в България през годината формират рамката по отношение на работата на ФТЕЦ в България, с която всеки инвеститор е запознат при инвестиране и изграждане на съоръжения от такъв тип. В същото време нивото на собствените нужди на групата централи в конкретния случай се определя за определена мощност 0,1 MW в рамките на групата фотоволтаични електрически централи с инсталирана мощност над 30 kWp до 200 kWp. Определените 5% собствени нужди от годишното производство 125 MWh, или 6,25 MWh е технически параметър, пряко свързан с определената цена и представлява референтна стойност за конкретните инсталации.

Пояснява се, че преференциалната цена в размер на 567,41 лв./MWh е формирана като резултат от дисконтираните необходими годишни приходи в размер на 638,00 хил. лв., разделени на дисконтираното нетно количество електрическа енергия за целия период на задължително изкупуване в размер на 1 124,41 MWh, изчислени при дисконтов фактор равен на нормата на възвръщаемост (НВ) $i = 9,00\%$. При прилагане на начина за установяване на Н. по § 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ, Н. на фотоволтаични електрически централи с инсталирана мощност над 30 kWp до 200 kWp, по т. 14 от Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на КЕВР - 567,41лв./MWh, се изчислява, както следва: 0,1 MWp - инсталирана мощност на фотоволтаична централа, намираща се в диапазона над 30 kWp до 200 kWp; 1 250 часа - продължителност от време на номинална работа на инсталацията; $14,27\% = 1\ 250\ \text{часа} / 8\ 760\ \text{часа}$ - коефициент на ангажираност; $125\ \text{MWh} = 0,1 * 8\ 760 * 14,27\%$ - брутно произведена електрическа енергия за година; - 5% - електрическа енергия за собствени нужди за година; $6,25\ \text{MWh} = 125\ \text{MWh} * 5\%$ - електрическа енергия за собствени нужди за година; $118,75\ \text{MWh} = 125\ \text{MWh} - 6,25\ \text{MWh}$ - нетна електрическа енергия за година ; $1\ 187,50\ \text{kWh} = 118,75\ \text{MWh} / 0,1\ \text{MWp}$ - нетно специфично производство.

На основание на изложеното и след преглед на ценообразуващите елементи, въз основа на които е определена преференциалната цена за електрически централи с фотоволтаични модули над 30 kWp до 200 kWp по т. 14 от Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на КЕВР - 567,41 лв./MWh, без ДДС, КЕВР установява нетно специфично производство на електрическа енергия в размер на 1 188 kWh (1 187,50 kWh), при средногодишна производителност на работа 1 250 kWh при номинална мощност и

след приспадане на собствени нужди на размер на 5,0% или 62,5 kWh. Преференциалната цена от 567,41 лв./MWh, без ДДС е определена за инсталирана мощност 100 kWp при средногодишна продължителност на работа в размер 1 250 часа, годишна ангажираност 14,27%, при размер собствени нужди – 5% или 6,25 MWh от брутното годишно производство от 125 MWh. Установеното нетно специфично количество електрическа енергия, т.е. нетното специфично производство за инсталирана мощност 1 kWp в размер на 1 188 kWh, е взето предвид при определяне на преференциалната цена по т. 14 на Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г., която покрива разходите за изграждането и оперирането на централите с тази технология и осигурява заложената в решението възвръщаемост.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен административен орган, в съответствие с разпоредбата на §17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ. Компетентността на КЕВР за издаване на акта произтича пряко от законова правна норма, а именно от § 17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ, съгласно който Комисията, в срок до 31 юли 2015 г., в съответствие със ЗЕВИ приема решение, с което установява нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на Комисията, приети до влизането в сила на този закон. Законодателят е задължил КЕВР да се произнесе с акт, като изрично е указал от коя дата следва да се установи Н..

Решението отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК – издадено е в законоустановената писмена форма, като съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му.

Неоснователно е възражението, че издаденото решение е немотивирано. В оспореното Решение № СП-2 от 06.03.2019г. на КЕВР са изложени мотивите на АССГ и ВАС, въз основа на които е отменено Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., в частта му по т. 2.14. След като преписката е върната на административния орган за ново произнасяне, то за органът са задължителни за изпълнение дадените в съдебните решения указания по тълкуването и прилагането на закона и същият следва да се произнесе въз основа на тях.

В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Твърдението, че на решението е придадено обратно действие, е необосновано. Видно от постановените решения на АССГ и ВАС, производството по издаване на процесното решение е било повторно, след отмяна на първоначално издаденото решение и връщане на преписката на КЕВР за ново произнасяне. След като с влязло в сила съдебно решение преписката е върната на административния орган, то неговото произнасяне касае същия период, както и същите субекти, поради

което не може да се приеме, че на процесното решение е придадена обратна сила.

Неоснователно е и възражението, че Решение № СП-2/06.03.2019 г. е издадено в нарушение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с Решение № 4937/20.07.2017 г. по адм. дело № 3247/2016 г. на АССГ и Решение № 14886/03.12.2018 г. по адм. дело № 10757/2017 г. по описа на ВАС, тъй като е идентично с отмененото отменено Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., в частта му по т. 2.14. Макар и със същия краен резултат, в решението се обосновават правните основанията и фактическите установявания, послужили за формиране на правни изводи, приетите за установени стойности на конкретни елементи и изчисления, начина и метода на установяването им, въз основа на които е произнесен акта, както и подробно са обсъдени наведените в съдебните решения мотиви за отмяна на предходното решение и изложени съображения в тази връзка.

Производството по приемане на Решение № СП-2 от 06.03.2015 г. е започнало във връзка с необходимостта от изпълнение на съдебното решение за отмяна на т. 2.14. от Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., и то пряко по силата на § 17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ (бр. 56 от 24.07.2015 г.), т.е. не е постановено по заявления на енергийни предприятия.

Съдът съобразява и споделя изложеното в решение № СП-2/06.03.2019 г. на КЕВР, че решението е с констативен характер и не определя никакъв нов ценообразуващ елемент, а установява стойности, заложили в предходни ценови решения за определяне на преференциални цени, по които крайните снабдителите и общественият доставчик изкупуват електрическа енергия, произведена от ВИ. Решението за установяване на Н. касае определената по т. 14 от Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на КЕВР цена /в размер на – 567,41 лв./MWh, без ДДС/, т.е. препраща към ценовото решение, в което е определена преференциалната цена на групата производители - електрически централи с фотоволтаични модули над 30 kWp до 200 kWp, и в този смисъл няма самостоятелно значение извън посоченото ценово решение.

Съгласно § 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ „Нетно специфично производство на електрическа енергия“ е средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност съгласно решението на КЕВР за определяне на преференциални цени след приспадане на собствените нужди. Съгласно параграф 1, т. 6 от ДР на ЗЕВИ „Енергия за собствени нужди“ е количеството енергия, потребявана при работата на съоръженията и инсталациите, чрез които се осъществява производството на енергия от възобновяеми източници. Съгласно чл. 31, ал. 5, т. 1 от ЗЕВИ (обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г., в сила от 24.07.2015 г.), общественият доставчик, съответно крайните снабдителите, са задължени да изкупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници (ВИ) по преференциална цена, за количествата електрическа енергия до размера на Н. на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциални цени в съответните решения на КЕВР.

При приемане на Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г., а и към настоящия момент липсва законова дефиниция на понятието „средногодишно производство на електрическа енергия“, а като ценообразуващ елемент се е ползвало понятието „средногодишна продължителност на работа“ в съответствие с чл. 31, ал. 5, т. 1 от ЗЕВИ (в ред. обн. ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 01.01.2014 г.). Съгласно решението на КЕВР за определяне на преференциална цена на конкретната група

производители и в съответствие с чл. 32, ал. 2 от ЗЕВИ, чл. 19а, ал. 1, т. 4, съответно чл. 196, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за регулиране на цените на електрическата енергия (НРЦЕЕ, отм.), за определяне на „ средногодишна продължителност на работата“ са послужили данни от Б., отчетените средно-ефективни стойности за работа на централите в региона и данните за определената годишна ангажираност на инсталацията. Изчисленото средногодишно брутно производство на енергия е заложено във влязлото в сила Решение Ц-18 от 20.06.2011г., като при определянето се взема предвид производителността на инсталацията според вида на технологията и използваните ресурси, съответно наличния ресурс на първичния енергиен източник и др. Ето защо следва да се приеме, че с това е определен първият елемент от Н. – средногодишно производство на ел. енергия от 1 kW инсталирана мощност.

На второ място следва да се има предвид, че липсва законово изискване при определяне на нетното специфично производство, КЕВР да се съобразява със собствените нужди на отделните производители на енергия от възобновяеми източници, в частност на всеки конкретен оператор на централа. Комисията е определила количествата нетна енергия за отделните групи производители, като произведение на средногодишната продължителност на работа и мощността на отделната централа, която е равна на номиналната през първата година и намаляваща през следващите години. При определянето ѝ КЕВР е съобразила вида технология и първичен енергиен ресурс, анализите направени на работещите фотоволтаични електрически централи, както и информация и анализи, направени от Б. за средната годишна продължителност на работа, както и резултатите от произведената електрическа енергия в годишен план, разделена на инсталираната мощност на ФТЕЦ, с което е изпълнила задължението си да анализира и вземе предвид собствените нужди в достатъчно конкретна степен и индивидуален план.

Следователно, предвид вида на централите Комисията за енергийно и водно регулиране правилно е диференцирала процента на собствените нужди според вида на произведената енергия за съответната група производители, инвестиционните и експлоатационни разходи на централите съобразно вида на технологията и нейните специфични технически показатели.

В мотивите си КЕВР е обосновала и мотивирала собствените нужди на групата производители на електрическа енергия по т. 14 от Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. при определяне на преференциалната цена за тази група производители, като 5 % от средногодишното количество произвеждана електрическа енергия от тези централи и които е преценила, че представляват необходима при работата на този вид централи енергия за захранване на съоръженията и инсталациите им.

В случая размерът на собствените нужди е в съответствие с предвидената в ценовото решение за ФТЕЦ 14,27% годишна ангажираност на работа и специфичните особености по отношение на режима на работа и часовата натовареност през годината за такъв тип централи, съобразена с основния фактор в сектора- характер на природния ресурс, специфичният климат и климатични особености на работата на ФТЕЦ в България за групата централи с определена мощност 0.1 MW с инсталирана мощност над 30 KW. до 200 KWp. Правилно е определен размера на собствените нужди - 5% от средното годишно брутно производство 1 25 MWh, или 6,25 MWh, който размер е обвързан с определената цена и представлява референтна стойност за конкретните вид ВИ инсталации.

По този начин КЕВР обосновано е определила Н. в размер на 118,75 kWl за електрически централи с фотоволтаични модули над 30 kWp. до 200 kWp., който размер е взет предвид при определяне на преференциалната цена по т. 14 на Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г., която покрива разходите за изграждането и оперирането на централите с конкретния вид технология и осигурява заложената в решението възвръщаемост. Следователно определянето на Н. е обосновано и законосъобразно.

Неоснователно е възражението, че издаденото решение на КЕВР не съответства на европейското законодателство. Налице са икономически резултати вследствие транспонирането на Директива 2009/28/ЕО, въз основа на която през м. май 2011 г. е приет Законът за енергия от възобновяеми източници /ЗЕВИ/. След влизането в сила на ЗЕВИ и в резултат на заложените в него благоприятни преференциални условия се стига до рязко увеличаване на инвестициите в централи за производство на енергия от ВЕИ. Директива 2018/2001 има идентичен предмет - насърчаването на използване на енергия от възобновяеми източници, поради което заложените в нея цели се постигат с прилагането на ЗЕВИ.

Правилни са изложените доводи от страна на ответника, че оспореното решение касае определената вече цена с Решение Ц-18 и не следва да се преразглеждат ценообразуващите елементи, което именно би било в нарушение на принципите на правна сигурност и оправданите очаквания.

Предвид на изложените обстоятелства и правни изводи настоящият съдебен състав приема, че Решение № СП-2 от 06.03.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което се установява, считано от 31.07.2015г. нетно специфично производство на електрическа енергия в размер на 1 188 kWh, въз основа, на което е определена преференциална цена 567, 41 лв. /MWh в Решение № Ц-18 от 20.06.2011г. на КЕВР по т.14 за електрически централи с фотоволтаични модули над 30 kWp до 200 kWp. е правилно и законосъобразно, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Същият е претендирал 300 лв. Съгласно чл. 24. (Изм. - ДВ, бр. 74 от 2021 г., в сила от 01.10.2021 г.) по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Тъй като настоящото производство не е с материален интерес, то следва да се определи възнаграждение в размер на 240 лв., предвид липсата на възражение за прекомерност от страна на жалбоподателя.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № СП – 2/06.03.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което се определя нетното специфично производство на електрическа енергия, до размера на което обществения доставчик и крайните снабдители ще изкупуват произведената

електрическа енергия от възобновяем източник по преференциална цена.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2, представлявано от управителя С. П. Г., да заплати на КЕВР сумата от 240 лв. /двеста и четиридесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: